

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
GARDEN OF LIES

Copyright © 2015 by Jayne Ann Krentz
Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01535-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AMANDA KVIK

Oluja strasti

Prevela Sanja Bošnjak

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2015.

Prolog

Slejter Rokston proučavao je neobične sjajne slike na zidu kitnjaste pogrebne prostorije kad se pokrenula podzemna zamka.

Neizbežno urušavanje najavljeno je zloslutnom tutnjavom i bolnim škripanjem prastare mašinerije duboko zakopane u kamenu. Prvo je pomislio da je proradio vulkan koji se nadvijao nad Grozničavim ostrvom. Ali jedan po jedan, otvarali su se ogromni delovi tavanice nad prolazom do ulaza u hram. Pljuštalo je kamenje.

Glas Brajsa Torensa odjeknuo je sa udaljenog kraja hodnika pored ulaza.

„Slejteru, izlazi odatle! Požuri! Desiće se nešto užasno!“

Slejter je već krenuo. Nije gubio vreme na sakupljanje lampi, svojih skica i foto-aparata. Potrčao je ka vratima odaje, ali kad je pogledao u dugački i zavojiti kameni hodnik do ulaza, smesta je shvatio da je za beg prekasno.

Novi delovi tavanice propadali su mu pred očima. Bezbrojne tone krša sručile su se u prolaz. Kamenje se brzo gomilalo, ispunjavajući tunel. Znao je da bi ga, kad bi pokušao da pojuri ka izlazu, pljusak kame-nja zdrobio. Bio je primoran da se okrene i povuče dublje u neistraženi lavirint podzemnih prostorija.

Pojurio je preko odaje, zgrabio fenjere i uputio se ka najbližem su-sednom prolazu. Hodnik je krivudao ka gustom nepoznatom mraku, ali u njemu nisu padale kamenice s plafona.

Pretrčao je kratku razdaljinu do hodnika i zaustavio se, svestan da će se, ako uđe dublje, ubrzo izgubiti. On i Brajs još nisu ni počeli da ucrtavaju splet podzemnih pećina u podnožju vulkana.

Čučnuo je uza zid, hrabreći se. Bleštavo svetlo lampe osvetljavalo je jednu sablasnu sliku, prikaz stare razorne erupcije vulkana. Kamenje se obrušilo na otmeni grad od belog mermera. Slejter pomisli kako slika previše liči na ono što se upravo dešava.

Oblaci prašine lebdeli su kroz tunel. Košuljom je prekrpio usta i nos.

Nije mu preostalo ništa drugo osim da sačeka prestanak grmljavine. Strah mu je kuljao kroz vene poput kiseline. Svakog trenutka bi tavanica pećine u kojoj se krio mogla popustiti i zatrpati ga kršem. Barem bi sve bilo gotovo u trenu, pomislio je. Nije bio siguran želi li da razmišlja o bliskoj budućnosti ako preživi. Koliko god vremena da mu preostane, biće zarobljen u briljantno projektovanom lavirintu.

Oluja kamenja i šljunka kao da je trajala večno. Ali na kraju je odaje hrama obavila tišina. Prošla je još jedna večnost pre nego što se prašina konačno slegla.

Oprezno se podigao na noge. Stajao je mirno, osluškujući zaglušujuću tišinu, čekajući da mu se puls umiri. Posle nekog vremena otišao je da osmotri zasvođenu odaju u kojoj je stajao kad je kamena zamka ispustila svoj smrtonosni tovar. Sitno kamenje prekrilo je pod prostorije, ali činilo mu se da je samo odskočilo i otkotrljalo se u prostoriju s ogromne gomile koja je zatrpala ulazni hodnik.

Preživio je, što znači da je sad živ zakopan.

Počeo je da preračunava svoje izgledne začuđujuće stručno. Zaključio je da je još previše uzdrman da bi shvatio razmere svoje zle sudbine.

Nije bilo razloga da Brajs i ostatak istraživačkog tima veruju da je preživio; nisu ništa mogli učiniti da ga spasu, čak i da su gajili neku nadu. Grozničavo ostrvo bilo je komadić puste vulkanske stene prekrivene neistraženom džunglom. Nalazilo se nekoliko hiljada kilometara od civilizacije.

Jedina sredstva koja je imao na raspolaganju bila su ograničene zalihe i oprema na brodu usidrenom u maloj prirodnoj luci na ostrvu. Nikako

Oluja strasti

nisu mogli doći do mašina i ljudstva potrebnih da se ukloni ogromna količina kamenja koja je zatrpala ulaz u hram.

Brajs će se posavetovati s brodskim kapetanom, pomislio je. Zaključiće da je mrtav i moliće se da je to istina, jer nisu ništa mogli učiniti da ga izbave.

Ugasio je jedan fenjer da uštedi gorivo. Podigao je drugi i zakoračio u lavirint. Postojale su, zaključio je, samo dve mogućnosti. Prva – i najverovatnija – da luta po hramu dok ne umre. Samo se nadao da će ga smrt stići pre nego što ga beskrajna tama izludi.

Druga mogućnost – krajnje daleka – bila je da možda nabasa na prolaz koji bi ga izveo napolje na dnevnu svetlost. Ali čak i da mu se toliko posreći, malo je verovatno da će uspeti da pronađe put do broda pre nego što otplovi. Ponestajalo im je zaliha kad su konačno pronašli prokleta ostrvo, nakon što ih je silovita oluja skrenula s kursa. Kapetan je bio ubeđen da se sprema nova bura. Želeće da krene nazad u London što pre. Morao je da misli na posadu i ostale članove ekspedicije.

Slejter je znao da će, ako uspe da se izvuče iz lavirinta, ostati zarobljen na ostrvu koje nije bilo uobičajena luka bilo koje poznate pomorske rute. Mogle bi proći i godine pre nego što stigne drugi brod, ako se to ikada desi.

Produžio je u mračne pećine, a jedini vodič bile su mu slike hrama koje su ostavili umetnici drevne civilizacije, koju su davno zakopale reke rastopljene lave.

Nije bio siguran kada je tačno počeo da shvata značenje slika, ako je uopšte i uspeo da pojmi njihovu svrhu. Podsetio se da postoji velika mogućnost da je već počeo da klizi u ludilo. Zbunjivale su ga sveobuhvatna tama i hipnotišuća umetnost. Čoveku u njegovim okolnostima lako bi moglo početi i da se priviđa.

Ali na kraju je zaključio da je otkrio tri različite legende. Stao je kada mu je sinulo da je svaka priča bila drugačiji put lavirintom. Jedna serija slika opisivala je priču o ratu. Druga je bila priča o osveti.

Na kraju je odabrao treću legendu.

Nije znao koliko je dugo hodao i koliko daleko. Povremeno je zastajao, iscrpljen, i tonuo u dremež ispresecan prizorima sa zidnih slika

koje su mu bile jedini vodič. S vremena na vreme nabasao bi na male podvodne potočiće. Zaustavljao se da se napoji iz njih. Trudio se da mu sir i hleb iz ranca potraju, ali na kraju su nestali.

Nastavljao je da hoda, jer nije imao šta drugo da radi. Zaustavljanje bi bilo čin potpune predaje.

Kad se na kraju isteturao iz pećina na kameni krug osvetljen dnevnom svetlošću, gotovo je nastavio da korača jer je bio ubeđen da mu se priviđa.

Dnevna svetlost.

Delićem mozga shvatio je šta to zapravo vidi.

U neverici je podigao pogled i video kako vrelo tropsko sunce baca kose zrake kroz otvore u kamenu. Niz oštarih kamenih stepenika bio je isklesan u steni. Dugačka crna uzica visila je s otvora.

Sakupivši i poslednji atom snage, dohvatio je konopac i proverio hoće li izdržati njegovu težinu. Kad se uverio da je bezbedno, krenuo je starim stepenicama, držeći se za konopac kao za rukohvat.

Stigao je do otvora, izvukao se iz podzemnih pećina hrama i srušio na kameni pod otvorene odaje. Toliko je dugo bio u mraku da ga je jarko sunce primoralo da zatvori oči.

Negde u blizini odjeknuo je gong. Zvuk se dugo širio džunglom.

Nije bio sam na ostrvu.

Godinu dana kasnije, drugi brod se usidrio u maloj luci. Slejter je bio na njemu kada je otplovio. Ali to više nije bio isti čovek koji je stigao na Grozničavo ostrvo.

U narednih nekoliko godina postao je legenda u izvesnim krugovima. Kada se najzad vratio u London, sačekalo ga je veliko prokletstvo, koje zadesi sve legende: više se nigde nije osećao kod kuće.

Prvo poglavlje

„Ne mogu da verujem da En više nema.“ Meti Bingam obrisala je oči maramicom. „Uvek je bila tako vatrena. Tako ljupka. Puna života.“

„Da, jeste.“ Ursula Kern je jače stegla kišobran i posmatrala kako grobari bacaju veliko grumenje zemlje na kovčeg. „Bila je žena savremenog doba.“

„I odlična sekretarica.“ Meti je ugurala maramicu u torbu. „Ponos agencije.“

Meti je bila u srednjim tridesetim, usedelica bez porodice ili rodbine. Kao i druge žene koje su došle da rade u Sekretarskoj agenciji *Kern*, odustala je od bilo kakve pomisli na brak i sopstvenu porodicu. Kao En i ostale, oberučke je prihvatila Ursulinu ponudu – pristojno zanimanje profesionalne sekretarice, poziv koji se najzad otvarao za žene.

Dan je bio prikladno turoban – sumoran i siv, uz postojano rominjavanje kiše. Ursula i Meti jedine su prisustvovalе sahrani. En je umrla sama. Niko iz porodice nije se pojavio da preuzme telo. Sahranu je platila Ursula. To joj je bila, pomislila je, ne samo odgovornost kao Enine poslodavke i jedine naslednice, već i konačni dokaz prijateljstva.

U sebi je osećala veliku prazninu. En Klifton bila joj je najbliža prijateljica poslednje dve godine. Zbližilo ih je ono što im je bilo zajedničko – nisu imale porodice i proganjala ih je prošlost koju su veoma brižljivo potisnule.

Može se reći da je En imala nekoliko mana – neke sekretarice u agenciji smatrale su je lakom ženom – ali Ursula je u tim primedbama uvek prepoznavala tračak divljenja. Zbog hrabre rešenosti da sama prokrči put kroz život uprkos svemu, bila je oličenje savremene žene.

Kada je kovčeg nestao pod sve većom gomilom zemlje, Ursula i Meti se okrenuše i zaputiše ka izlazu s groblja.

„Lepo od tebe što si joj platila sahranu“, izjavila je Meti.

Ursula je prošla kroz gvozdenu kapiju. „To je najmanje što sam mogla da učinim.“

„Nedostajće mi.“

„I meni“, potvrdila je.

Ko će platiti moju sahranu kad mi kucne čas? – pitala se.

„En mi nije ličila na nekog ko bi sebi oduzeo život“, izjavila je Meti.

„Ne, nije.“

Ursula je večerala sama, kao i obično. Kada je završila s jelom, otišla je u malu, udobnu radnu sobu.

Kućepaziteljka je žurno ušla da zapali vatru.

„Hvala vam, gospođo Danstan“, rekla je Ursula.

„Sigurni ste da ste dobro?“, pitala ju je gospođa Danstan blagim tonom. „Znam da ste gospođicu Klifton smatrali prijateljicom. Teško je izgubiti nekog tako bliskog. I sama sam izgubila nekoliko prijatelja tokom godina.“

„Sasvim sam dobro“, odgovorila je. „Malo ću pregledati stvari gospođice Klifton i napraviti popis. Onda ću otići na spavanje.“

„Dobro onda.“

Gospođa Danstan tiho je izašla u hodnik i zatvorila vrata za sobom. Ursula je sačekala trenutak, a onda nasula veliku dozu konjaka. Jak alkohol ublažio je jezu koju je osećala od Enine smrti.

Nešto kasnije prišla je sanduku s Eninim stvarima.

Vadila je jedan po jedan predmet, što je u njoj budilo dubok osećaj nelagode – praznu bočicu parfema, plišanu vrećicu s nekoliko komada nakita, stenografsku svesku i dva pakovanja semenja. Svaki pojedinačno

Oluja strasti

bilo je lako objasniti. Ali ovako na gomili pokretali su uznemirujuća pitanja.

Pre tri dana, kada je Enina kućepaziteljka otkrila telo svoje poslodavke, smesta je poslala po Ursulu. Nije imala koga drugog da zove. Ursula isprva nije mogla prihvatiti pomisao ni da je En umrla prirodnom smrću ni da je sebi oduzela život. Pozvala je policiju. Smesta su zaključili da nema tragova nasilja.

Ali En je ostavila pisamce. Ursula ga je pronašla zgužvano na podu pored tela. Većini bi znakovi ispisani olovkom izgledali kao besmislena škrabotina, međutim, En je bila vešta stenografkinja koja je poznavala Pitmanov stenogram. Kao što je slučaj sa mnogim profesionalnim sekretaricama, razvijala je i sopstvenu varijantu brzopisa.

Pisamce je bilo poruka i Ursula je znala da je ta poruka namenjena njoj. En je bila svesna da njeno jedinstveno pismo niko drugi neće moći da protumači.

Iza klozeta.

Ursula je sela za svoj radni sto i otpila još malo konjaka dok je razmišljala o predmetima. Nakon nekog vremena odgurnula je praznu bočicu parfema u stranu. Pronašla ju je na Eninom malom pisaćem stolu, a ne sa ostalim predmetima. Nije ličilo na En da joj ne pomene kupovinu novog parfema, ali osim toga, ništa u vezi s njim nije bilo zagonetno.

Sveska, torbica za nakit i semenje, međutim, bili su nešto drugo. Zašto ih je En sakrila iz klozeta?

Nešto kasnije otvorila je stenografsku svesku i počela da čita. Tumačenje Eninog tajanstvenog rukopisa išlo je sporo, ali dva sata kasnije znala je da je tog popodneva u nečemu pogrešila. Plaćanje sahrane nije bio njen poslednji čin prijateljstva.

Postojalo je još nešto što je mogla da učini za En – da pronade njenog ubicu.

Drugo poglavlje

Slejter Rokston proučavao je Ursulu kroz stakla svojih naočara uokviranih žicom. „Kako to, dođavola, mislite, nećete biti na raspolaganju narednih nekoliko nedelja, gospođo Kern? Imamo dogovor!“

„Izvinjavam se, gospodine, ali iskrslo je nešto hitno, što zahteva moju punu pažnju“, odvrtila je Ursula.

Neprijatna tišina zavlдалa je bibliotekom. Ursula se psihički pripremila. Poznavala je Slejtera manje od dve nedelje i radila s njim tek u dva navrata, ali činilo joj se da razume tog čoveka. Ipak, ispostavio se kao težak klijent.

Umeo je gotovo savršeno da prikrije svoje raspoloženja i misli, ali zabrinuli su je neki sitni znaci. Duboka tišina i netremičan pogled kojim ju je posmatrao nisu slutili na dobro. Sedela je veoma uspravno na stolici i davala sve od sebe da mu ne pokaže kako joj se zbog njegovog prodornog pogleda spušta jeza niz kičmu.

Pošto je očito zaključio da na njegovo oštro neodobravanje nije odgovorila onako kako je očekivao, pojačao je napetost tako što je polako ustao sa stolice i spustio snažne ruke na uglačanu površinu stola od mahagonija.

Bilo je nečeg varljivo otmenog u načinu na koji se kretao, što mu je davalo očaravajući izgled tihe i uzdržane snage. Sve u vezi s njim činilo se mračnim i bezosećajnim, od smirenog i gotovo jednoličnog govora do smaragdnozelenih očiju, koje je bilo nemoguće pročitati.

Oluja strasti

Izborom odeće samo je pojačavao ledeni utisak. Za kratko vreme, koliko ga je poznavala, uvek ga je viđala isključivo u crnom od glave do pete – crna platnena košulja i crna kravata, crni satenski prsluk, crne pantalone i crni kaput. Čak su mu i okviri naočara bili napravljeni od nekog mat crnog metala – a ne od pozlaćene ili posrebrene žice.

Trenutno na sebi nije imao strogo skrojeni kaput. Visio je na vešalici pored vrata. Nakon što se nedavno pozdravio s njom, skinuo ga je da se pripremi za rad na artefaktima.

Znala je da nema prava da procenjuje čoveka na osnovu odeće. I ona je bila u uobičajenoj crnini. Za protekle dve godine počela je da razmišljao o svojoj crnini – od udovičkog vela i moderne crne haljine do crnih plitkih čizmica na kopčanje – kao o uniformi ili o kamuflaži.

Prošlo joj je kroz glavu da su ona i Slejter prilično mračan par. Svako ko bi slučajno ušetao u biblioteku pomislio bi da su oboje duboko utonuli u neumoljivi bol. Prava istina bila je da se ona skrivala. Ne prvi put, zapitala se koje su bile Slejterove pobude da se oblači u crno. Otac mu je preminuo pre dva meseca. Taj događaj ga je doveo kući u London nakon nekoliko godina života u inostranstvu. Sad je upravljao bogatstvom porodice Rokston. Ali bila je prilično sigurna da mu je crna odeća samo dugotrajna krojačka navika, a ne znak ožalošćenosti.

Kad bi samo polovina onoga što je štampa pisala o Slejteru Rokstonu bilo istina, razmišljala je, možda bi i imao razloga da nosi crno. Bila je to, na kraju krajeva, tajanstvena boja, a on je bio upravo to – velika tajna za visoko društvo.

Posmatrala ga je s velikim oprezom, podstaknuta znatiželjom i nekom nesmotrenom očaranošću. Očekivala je da njeno obaveštenje, naročito tako šturo, neće biti prihvaćeno ni strpljivo ni sa razumevanjem. Često je bilo teško izaći na kraj s klijentima, ali nikad nije srela nekoga kao što je Slejter Rokston. Sama pomisao da ga može savladati bila je van pameti. Od samog početka njihovog poznanstva bilo joj je jasno da je nepredvidiv i da sluša samo sebe. Zato, naravno, i jeste tako zanimljiv, pomislila je.

„Upravo sam vam objasnila da je iskrslalo nešto nepredviđeno“, rekla je. Pazila je da joj glas ostane odsečan i profesionalan, svesna da će se

on uhvatiti za svaki nagoveštaj nesigurnosti ili slabosti. „Žao mi je što moram okončati naš poslovni dogovor. Međutim...“

„Zašto ga onda prekidate?“

„Stvar je lične prirode“, odvrtila je.

Namrštio se. „Jeste li bolesni?“

„Ne, naravno da nisam. Odličnog sam zdravlja. Želela sam da kažem da se nadam da ću u nekom kasnijem trenutku biti u mogućnosti da se vratim poslu na katalogu i da ga završim.“

„Zaista? Zašto mislite da vas neću zameniti? Ima i drugih sekretarica u Londonu.“

„To je vaš izbor, naravno. Moram vas podsetiti da sam vas na samom početku upozorila da imam i druge poslovne obaveze, koje bi s vremena na vreme mogle omesti naš poslovni dogovor. Pristali ste na te uslove.“

„Bio sam uveren da ste, pored mnogih drugih izvanrednih osobina, prilično pouzdani, gospođu Kern. Ne možete samo ušetati ovamo i tek tako odustati.“

Dok je razmatrala mogućnosti, pomerala je skute svoje crne haljine tako da ih raširi u uredne elegantne nabore oko članaka. Raspoloženje u biblioteci brzo je postajalo napeto, kao da neki nevidljivi generator elektriše vazduh. Uvek je bilo tako kad bi se našla u Slejterovoj blizini. Ali danas je ta uznemirujuća i prilično uzbuđljiva energija imala i neku izrazito opasnu crtu.

Za njihovog kratkog poznanstva nikada ga nije videla da je izgubio živce. Nije išao ni u drugu krajnost. Nikad ga nije videla kako se smeje. Istina, povremeno bi mu preko lica preleteo kratak osmeh i primetila bi izvesnu toplinu u inače hladnom pogledu. Ali imala je utisak da bi se on iznenadio još više od nje kada bi dopustio da takva osećanja izbiju na površinu.

„Zaista se izvinjavam, gospodine Rokstone“, rekla je, ne prvi put. „Uveravam vas da nemam izbora. Vreme mi je od suštinske važnosti.“

„Rekao bih da zaslužujem bolje objašnjenje. Šta je toliko hitno da zahteva raskid našeg ugovora?“

„Tiče se jedne moje sekretarice.“

„Osećate se obaveznom da se bavite ličnim pitanjima vaših zaposlenih?“

„Pa, da, ukratko, manje-više je o tome reč.“

Zaobišao je sto, naslonio se na njega pred njom i prekrstio ruke.

Oštre crte lica bile su mu asketske i neumoljive. Povremeno ga je bilo lako zamisliti kao anđela osvetnika. U nekim drugim prilikama pomišljala je i kako bi bio veoma dobar Lucifer.

„Najmanje što možete da uradite jeste da mi sve objasnite, gospođo Kern“, rekao je. „Mislim da mi bar toliko dugujete.“

Nije mu ništa dugovala, pomislila je. Potrudila se da mu još na početku jasno stavi do znanja svoje uslove. Kao vlasnica Sekretarske agencije *Kern*, retko je lično preuzimala radne obaveze. Posao joj se brzo razvijao. Zato je poslednjih nekoliko meseci bila zauzeta u kancelariji, obučavajući nove sekretarice i razgovarajući s potencijalnim klijentima. Prihvatila je posao sa Slejterom kao uslugu njegovoj majci Lili Lafonten, slavnoj glumici koja se povukla da bi pisala melodrame.

Nije očekivala da će tajanstveni gospodin Rokston biti tako interesantan.

„Dobro, gospodine“, prihvatila je, „ukratko, odlučila sam da prihvatim još jednog klijenta.“

Slejter se ućutao.

„Shvatam“, rekao je. „Niste zadovoljni poslom sa mnom?“

U glasu mu se osećala zlovolja. Zabrinuto je shvatila da je njen otkaz primio lično. Što je gore, stekla je utisak da se nije naročito iznenadio što prekida saradnju, već je delovao pomireno, kao da je predviđao neku neizbežnu propast.

„Naprotiv, gospodine“, rekla je brzo. „Projekat kataloga mi je veoma zanimljiv.“

„Ne plaćam vas dovoljno?“ Nešto nalik na olakšanje zaiskrilo mu je u očima. „Ako je tako, otvoren sam za pregovore oko plate.“

„Uveravam vas, ne radi se o novcu.“

„Ako niste nezadovoljni poslom i ako vam plata odgovara, zašto me onda ostavljate zbog drugog klijenta?“ pitao je.

Ovog puta zvučao je iskreno zbunjeno.

Zadržala je dah i odjednom se neobično zajapurila. Ponašao se kao odbijeni ljubavnik, pomislila je. Ali naravno da to uopšte nije bio slučaj. Imali su poslovan odnos.

Evo zašto retko prihvataš muške klijente, podsetila se. Predstavljali su izvesnu opasnost. Ali nije razmišljala o tome da bi joj se neki klijent mogao dopasti kada je uspostavila takvo pravilo. Glavna briga bila joj je ta što su neoženjeni muškarci ponekad predstavljali opasnost po besprekoran ugled njenih sekretarica. U slučaju Slejtera Rokstona napravila je izuzetak i sada plaća cenu.

Sve u svemu, verovatno je i najbolje da se ta saradnja okonča pre nego što ona izgubi razum, a možda i srce.

„Što se tiče razloga mog otkaza...“, počela je.

„Ko je taj novi klijent?“, presekao ju je.

„Dobro, gospodine, objasniću vam okolnosti zbog kojih moram prekinuti posao sa vama, ali možda ćete imati nekoliko primedbi.“

„Iskušajte me.“

Ukočila se na prizvuk naredbe u njegovom glasu.

„Zaista ne želim da ulazim u dugačku raspravu, gospodine, naročito zato što se nadam da ću se u bliskoj budućnosti vratiti ovom poslu.“

„Već ste mi jasno stavili do znanja da očekujete da vas čekam dok vama ne bude zgodno.“

Mahnula je crnom rukavicom da pokaže na gomilu antikviteta koji su ispunjavali biblioteku. „Ovi predmeti nalaze se ovde godinama. Svakako mogu sačekati još malo da budu zabeleženi.“

„Koliko dugo?“, pitao je, malo previše ravnodušno.

Pročistila je grlo. „Pa, što se toga tiče, bojim se da ne mogu biti određena, barem ne još. Možda ću za nekoliko dana imati nekih naznaka koliko će moj drugi zadatak trajati.“

„Nemam nameru da se raspravljam s vama, gospođo Kern, ali voleo bih da znam ko je klijent koji vam je važniji od mene.“ Začutao je neobično razdražljiv. „Hteo sam da kažem, kakav sekretarski posao vam je važniji od beleženja mojih artefakata? Je li vam novi klijent bankar? Vlasnik neke velike kompanije možda? Advokat ili dama iz visokog društva kojoj su potrebne vaše usluge?“

Oluja strasti

„Pre nekoliko dana pozvali su me u kuću En Klifton. Radila je za mene dve godine. Postala mi je i više od službenice. Smatrala sam je prijateljicom. Imale smo nešto zajedničko.“

„Primećujem da govorite u prošlom vremenu.“

„Pronašli su je mrtvu u radnoj sobi. Poslala sam po policiju, ali detektiv koji je bio dovoljno ljubazan da poseti mesto događaja objavio je da je, po njegovom mišljenju, En umrla prirodnom smrću. Smatra da joj je srce stalo ili da je doživela moždani udar.“

Slejter se nije pomerao. Posmatrao ju je kao da je upravo izjavila da ume da leti. Ovakav odgovor očigledno nije očekivao, ali izuzetno brzo se pribrao.

„Žao mi je što čujem za smrt gospođice Klifton“, rekao je. Zastao je i blago skupio oči. „Zašto ste pozvali policiju?“

„Verujem da je En ubijena.“

Pogledao ju je i neko vreme nije progovarao. Konačno je skinuo naočare i počeo da ih briše besprekorno belom maramicom.

„Hu“, dunuo je.

Kratko je razmišljala. Zapravo je veoma želela da razgovara o svom planu s nekim ko je ne bi samo razumeo, već bi joj možda dao i neki koristan savet – s nekim od poverenja. Osećala je da Slejter Rokston ume da čuva tajne. Štaviše, u proteklih nekoliko dana postalo joj je kristalno jasno da ima krajnje logičan um. Neko bi rekao da mu je to izrazito upadljiva osobina.

„Ovo što ću vam reći mora ostati u najstrožem poverenju, razumete li?“, pitala je.

Crne obrve su mu se spojile u mrštenju. Znala je da ga je uvredila.

„Budite uvereni da sam sasvim sposoban da držim usta začepljena, gospođo Kern.“

Svaka reč bila mu je obavijena tankim slojem leda.

Namestila je rukavice i čvrsto spojila ruke u krilu. Nekoliko trenutaka je ćutala da sabere misli. Nije rekla nikom drugom, čak ni svojoj pomoćnici Meti, šta je nameravala da uradi.

„Imam razloga da verujem da je En Klifton ubijena“, ponovila je. „Nameravam da zauzmem njeno mesto u kući poslednjeg klijenta, da vidim mogu li pronaći neke tragove koji će mi ukazati na ubicu.“

Prvi put otkako su se upoznali, delovao je nespremno. Nekoliko trenutaka je zurio u nju, vidno zapanjen.

„Šta?“, konačno je izgovorio.

„Čuli ste me, gospodine. Policija mi ne deluje sposobno da istraži Eninu smrt. Pošto nema nikog drugog na raspolaganju, nameravam da na sebe preuzmem taj zadatak.“

Najzad je uspeo da se pribere.

„To je čista ludost“, izustio je tiho.

Toliko o nadi da će razumeti. Ustala je i podigla ruku da spusti crnu mrežicu preko oboda malog somotskog šešira. Krenula je ka vratima.

„Podsetila bih vas na obećanje da ćete čuvati moju tajnu“, rekla je. „Sada, ako nemate ništa protiv, zaista moram da idem. Javiću vam se čim rešim okolnosti oko Enine smrti. Možda ćete razmotriti da me ponovo zaposlite.“

„Ne idete vi nikuda, gospođo Kern! Ni korak dalje dok ne razmrsim ovaj... zamršeni čvor haosa koji ste mi upravo bacili pred noge.“

Zastala je s jednom rukom na kvaci i okrenula se da mu se suprotstavi. „Zamršeni čvor haosa? Je li to možda neki strani izraz?“

„Siguran sam da vrlo dobro znate šta sam hteo da kažem.“

„Nema šta da se razmrsi. Jedini razlog zašto sam vam se poverila jeste taj što sam se nadala da ćete mi možda ponuditi neki savet ili pomoć. Izuzetno racionalno i logično razmišljate, gospodine. Ali sada shvatam da je bilo glupo što sam očekivala bilo kakvo razumevanje, a kamoli pomoć.“

„Prvenstveno zato što to što nameravate da učinite nije ni razumno ni logično“, uzvratio je. „Nimalo ne liči na smislenu strategiju.“

„Glupost, dobro sam razmislila o svemu.“

„Ne bih rekao. Da jeste, shvatili biste da je ovo što predlažete nesmotreno, verovatno opasno i, nesumnjivo, krajnje uzaludno.“

Znala je da možda neće biti oduševljen njenom odlukom da istražuje Enino ubistvo, ali očekivala je da će razumeti zašto mora nešto da preduzme. Toliko o pomisli da su stvorili vezu zasnovanu na uzajamnom poštovanju.

Pa zašto se zbog te spoznaje snuždila? Bio joj je klijent, a ne potencijalni ljubavnik.

Oluja strasti

Uspela je hladno da se osmehne. „Molim vas, ne ustručavajte se, gospodine. Slobodno izrazite svoje pravo mišljenje o mom planu. Ali moraćete to da obavite sami sa sobom. Nemam nameru da vam budem publika.“

Posegnula je da otvori vrata, ali odjednom se stvorio kraj nje i čvrsto ih zatvorio.

„Trenutak moliću, gospođo Kern. Nismo još završili ovaj razgovor.“

Treće poglavlje

Pobeda. Možda.

Olakšanje podstaknuto mrvicom nade prostrujalo je Ursulinim telom. Podigla je obrve na Slejterove čelično hladne reči.

„Jasno ste mi stavili do znanja da ne odobravate moje namere“, rekla je. „O čemu bismo još razgovarali?“

Proučavao ju je dugo i postojano, a onda kao da se setio da u jednoj ruci drži naočare. Veoma odlučno ih je stavio – i ona je odjednom bila sasvim sigurna da mu ne trebaju. Nosio ih je iz istog razloga zbog kog je ona nosila udovički veo, kao štit pred prodornim pogledom visokog društva.

„Zašto ste tako sigurni da vam je sekretarica ubijena?“, najzad je pitao.

Sada je barem postavljao pitanja, pomislila je. To je bio napredak.

„Iz brojnih razloga“, odgovorila je.

„Slušam.“

„Sasvim sam sigurna da En nije sebi oduzela život. Nije bilo tragova cijanida niti bilo kog drugog otrova u blizini.“

„Otrovi mogu biti suptilni u spoljašnjem izgledu.“

„Da, znam, ali čak i da je tako, En nije bila ni najmanje potištena. Nedavno se uselila u lepu kućicu, koju je nameravala i da kupi. Kupila je nov nameštaj i novu haljinu. Izgledala je veoma srećno na poslu s dugotrajnom klijentkinjom i odlično je zarađivala. Osim toga, nagovestila